

אי-קבע אורית ישי ואתי אברג'ל

אוצרות: נטע הבר ואילת הרצוולף

אורית ישי ואתי אברג'ל הוזמנו על ידי הגלריה לאמנות בבית חנקין ליצור עבודה בהתאמה למקום ובהשראתו. שדות הכותנה והתירס המקיפים את המושב וצינורות ההשקיה המונחים נטושים בחצרות הניעו אותן לפעולה. הן הפכו את הגלריה ל"מפעל תעשייתי" מן הזן ההולך ונעלם, אתר דיסטופי בו צפים קונפליקטים ושאלות זהות הקושרים יחד את סיפורי ההגירה של אבותיהם של האמניות – שעלו ארצה מבסרביה שברומניה וממראקש שבמרוקו.

סיפורי ההגירה של האבות מתפרקים ונבנים מחדש, נארגים ונקשרים אל תוך "מפעל" מדומיין המנסה לאחוז ולחבר את מה שנראה כעומד להתפרק - החלום אודות מפעל לאומי נאור ומתוקן.

התערוכה משקפת מסע מחקר וקידוד של נראטיב הצומח מן האישי אל הקולקטיבי, ומעלה שאלות ביקורתיות בדבר אפשרות של חיים, קיום ויצירה במרחב הישראלי.

ישי ואברג'ל, יצרו במשותף הצבה גדולת ממדים בה עבודותיהן מתערבות זו בזו בהצבה המתפרשת על כל חלל הגלריה, בקונסטרוקציה מסועפת הקושרת חומרים רבים ופרקטיקות יצירה שונות, מוטיבים תעשייתיים וחומרים אורגניים: צינורות השקיה מאלומיניום שנאספו ממשקי המושב, שרידי ריהוט שנותרו מבית חנקין ההיסטורי, צינורות ניאון מסורתי מזכוכית, עבודת סאונד, צילומי סטילס מפורקים, כלי עבודה משובשים, קטעי רישום, מארגים מחומרים אורגניים - ביניהם צמח הכותנה, המשמש מוטיב פואטי הקושר יחד את שני סיפורי ההגירה - כל אלו מתכנסים אל תוך "המפעל הציוני" המדומה, ומעמתים אוטופיות ישנות עם המציאות העכשווית בארץ.

למעלה: אתי אברג'ל, מתוך התערוכה "אי-קבע"
למטה: אורית ישי, מתוך התערוכה "אי-קבע"

